

1494 - Miolant

Una llauna de tonyina i un got de llet. El primer àpat des de feia una setmana. Després de la guerra res ha tornat a ser igual. Una tercera guerra mundial canvia les coses. De sobte un dia és normal, i a l'altre... A l'altre, el món en el què vius no es sembla res al què recordaves. Si cerques la teva casa potser trobis escombraires del que era la teva casa fa anys. Potser et demanis perquè dic fa anys. No saps quin any és? Jo t'ho dic. Ens trobam a l'any 2078. El planeta Terra. Ja no és un planeta ple de vida. Ja no és el planeta que tu dius haver vist. Les sirenes comencen a sonar. Les persones surten de les naus. Naus que l'any 2022 es varen tancar i avui es tornen a obrir. Primer surt una dona. Duu una mena de roba espacial, com una astronauta. No crec que sàpiguen que l'aire es respirable. Veig que dubta en intentar respirar així que decideixo donar-li un vot de confiança. Deixo la llet i la llauna de tonyina, ara buida, on ho estava menjant i em poso a córrer sobre els edificis. Li passo per davant i veig la seva cara. Una cara massa familiar. "Gina" sembla què diu, encara què només mou els llavis. No es capaç de pronunciar el meu nom. De fet, apostaria la meua cua a què ara mateix no podria sortir ninguna mena de so de la seva boca. La Clara està encara aturada. No mou cap tipus d'articulació, ni siquiera el cap, encara que sense mirar-la sé què em segueix amb la mirada. Pujo a un edifici i miol. Segueixo mirant a la Clara. Camina amb precaució. De sobte comença a córrer. Va cap a un conill, amagat darrera una pila d'escombraires. Un soroll. Un tipus de xiulet. Veig a un ocell sobre un semàfor. La Clara encara corre cap al conill, què l'ha vista i es posa a córrer també. Si dubtaves sobre la velocitat d'un conill, t'asseguro que va molt ràpid. Ella em torna a mirar.

- Gina!- crida. La seva veu té un to dubtós. Dubta que sigui real? Dubta sobre mi? M'oblido d'aquestes preguntes què encara volten pel meu cap i m'hi atraco. Potser quan veus a un moix negre venir ràpidament cap a tu el teu primer instint és córrer. Però aquest mai serà el primer instint de la Clara. Podria ser-ho, però si sóc jo el que corre cap a ella, no. Miol i la Clara m'agafa i m'enlaira. Feia tants anys què ella se'n va anar. Quan va anar-se'n vaig estar dies, potser setmanes, esperant què tornés. No va ser així.

La Clara m'abraça, com si no ens haguéssim vist durant anys. El sentiment era vertader. L'havia enyorada molt. Una vegada ja ens hem abraçat, veig què ve gent de la nau. Tornen a sonar les sirenes. Apareix una altra nau. Les sirenes aturen de sonar i s'obre la porta de la segona nau. Ningú encara s'ha llevat la mena de casc què duen posat. La Clara em deixa al terra i aixeca els braços. Els colzes estan a l'alçada de les espatlles quan les seves mans comencen a desfer la corretja que ferma el casc a la roba. Les seves mans estan tremolant. Agafa el casc i a poc a poc se'l lleva. Ja no el duu. La miro. Agafa aire. El treu. Inhala. Exhala. Una altra vegada. Inhala. Exhala. Està respirant. A continuació es gira. No li puc veure la cara però suposo què té un somriure a la cara. A partir d'aquest moment puc veure com les milers de persones què es troben aquí es lleven els cascs. La Clara es gira. Efectivament té un somriure que li ocupa tota la cara. M'agafa i m'abraça. M'abraça molt fort. No puc respirar. Miol. No em sent? Torno a miolar. Igual. Em penso que no em sent. Torno a intentar miolar però cap mena de so surt de la meua boca. Intento sortir dels seus braços però estan fermes. No puc sortir. No puc respirar. Començo a sentir-me cansat. Les parpelles es cansen. No puc mantenir els ulls oberts. Em dormo.

- Clara! Clara! Ofegaràs la pobra Gina! Clara! Clara desperta!

- Mare! La Gina no es queixava! No feia falta despertar-me!- Noto què els braços què m'agafaven s'afluixen i me'n vaig. Arribo a la cuina. Com pot ser. Miro el calendari. Març del 2022. Ha estat un somni? Tal vegada no hauria d'haver menjat aquella llauna de tonyina. La data de caducitat posava "21/09/2021". No sé què significa. Tal vegada era cosa dolenta. No ho sé. No m'ho han ensenyat mai a l'escola. Tampoc he pogut anar mai a l'escola. Després de tot només sóc un moix.